„Te adopteḍŭ.

— Iţĭ mulţumescŭ de oferirea ta, Seniore, (sidna), respunse junele cu hotărîre.

„Nicĭ creştin.

„Nicĭ Hebreŭ.

„Nicĭ Muslem (calvinist).

„Nicĭ nimicŭ....

Nu 'mĭ trebue nicĭ uă religiune.»

Husein nu maĭ stărui.

Ellŭ schimbă convorbirea.

— De unde aĭ vaporul? întrebă beiul.

— Nu pot spune, rĕspunse junele.

»Nu cunoscŭ pe armatorul meŭ.

— Şi acesta este dar misterios ca şi ceilalţĭ? întrebă beiul curios.

— Póte să nu fiŭ avut de cât unul şi acelaşĭ protector misterios! rĕspunse corsarul.

De unde aĭ luat nava cu treĭ catarte?

— Din apele Neapoleĭ.

„Este americană.

— Frumósă priḍă!

— Voĭ face şi maĭ frumóse.

„Instrucţiunile armatoruluĭ meŭ mĕ facŭ sĕ sperŭ că uă dată voĭ putea cuteḍa mult.

»Póte 'ţĭ voĭ aduce uă fregată.

— Cu mica ta navă?

— Cu dênsa.

„Este misteriósă, nava mea, misteriósă ca mine, ca armatorul meŭ, ca tot ce se atinge de mine.

„Judecă singur.“

Junele se sui pe banca sa de comandă şi ordonă jos pânḍele.

Pe urmă comandă ceva.

Tot de uă dată, bastimentul pĕru a se afunda cu uă iuţélă surprinḑătóre.

Beiul şi statul sĕŭ major rĕmaseră înmărmuriţĭ.

Apa maĭ că atingea podul.

— Ce este acésta? întrebă Husein.

— 'Mĭ ar trebui mult timp pentru a 'ţĭ esplica acésta, Seniore; dérră invită la masă pe prea umilitulŭ tĕŭ servitor, promiteĭ uă butelie de vin de Spania, pe care scrupule religióse nu te împedecă de a iubi, uă jună sclavă europénă să 'l serve, şi care să mĕ însoţéscă după cină, Husein cellŭ mare în fine să trateḑe pe Corsarul blond, şi Corsarul va nara lucrurĭ straniĭ luĭ Husein cellŭ mare.

— Vino! ḑisse scurt beiul grăbit.

„Vino, fiul meŭ.

„Palatul meŭ este allŭ tĕŭ.

— Un moment! ḑisse junele ḑimbind de acéstă grăbire.

„Imĭ veĭ da voe de a face un act de justiţie 'nainte de a te urma.

— Aĭ să recompenseḑĭ pe cine-va?

— Pre legea mea nu.

„Abia a fost un început de bătae.

»Dérră orĭ cât de puţin s'a apĕrat nava cu treĭ catarte, unul din oficeriĭ meĭ a găsit mijlocul a se desonora.»

Ellŭ făcu un semn.

Un june fu adus.

Era nepotul uneĭ agale, rudă a luĭ Husein, alliat cu celle maĭ marĭ familiĭ din Algerŭ.

— Cum! ḑisse beiul.

„Mehemet a fost laşŭ!

— A refusat de a se apropia de treĭ catarte într'uă barcă şi în fruntea a ḑece ómenĭ.

-- Ce voeştĭ tu să facĭ?

— Acésta.

Şi repede ca fulgerul, Corsarul, cu mica sa mână albă, trase pistolul dela unul din aĭ sĕĭ, şi spulbera creeri locotenentuluĭ sĕŭ.

Nefericitul se rostogoli pe punte.

Husein îngălbeni de mânie.

Credea că va fi uă reprimandă; n'ar fi creḑut nicĭ uă dată că orĭ cine ar fi să cuteḑe să dispună de viuéţia unuia dintr'aĭ sĕĭ.

Ellŭ îşĭ aduse mâna la brâŭ.

Junele, fără a se mişca, umplu a doua ţévă a pistoluluĭ.

Ellŭ nu 'şĭ plecă ochiĭ sub privirea sângerósă a luĭ Husein, fost soldat brav ca dênsul, şi acum şefŭ absolut allŭ regenţeĭ, Husein, care făcea să cadă un capŭ cu un semn din buḑele sélle....

Toţĭ tremuraŭ vĕḑênd acest copillŭ provocând mânia unuĭ suveran selbatecŭ.

Dérră Corsarul blond, cu uă voce fermă, ḑisse luĭ Husein:

— Mişcă-te şi eştĭ mort....

Pistolul amenința fruntea beiuluĭ.

— La ochĭ escorta, voĭ ăştia-lalţĭ! ordonă junele echipagiuluĭ sĕŭ.

Ellŭ fu ascultat....

In fundul uneĭ luntre, un bĕtrên învelit în burnusul sĕŭ, asista acesteĭ scene.

Ellŭ murmura:

— Are curagiul unuĭ leŭ!

„Fi-va óre şi vulpe?»

Si urmă cu curiositate fasele acesteĭ scene.

Curiosul era Iacob.

Puntea vaporuluĭ avea, în momentul acesta, un aspect dramaticŭ.

Toţĭ seniориĭ marĭ turcĭ şi arabĭ de care era urmat Husein eraŭ cu pistólele în mână.

Echipagiulŭ îĭ ameninţă cu ţăvile puscilor lorŭ.

Husein strângea mânerulŭ iataganuluĭ seŭ, şi simţea răcéla feruluĭ pe fruntea sa.

Să cedeḑe!

Nu voea acésta cu nicĭ un preţŭ.

Dérră ellŭ citea în ochiĭ corsaruluĭ că junele era decisŭ să dea focŭ.

Intre eĭ, ḑăcea cadavrul oficeruluĭ justificat de corsar....

Se ivi un moment de tăcere solemnă....

CAPITOLUL II.

Era, neapărat, un spectacol straniŭ acest beiŭ ţinut în respest de un copil.

Dérră pentru ceĭ ce asistaŭ la acésta luptă între David şi Goliat deslegarea nu putea fi îndoiósă; corsarul trebuea să plătéscă insolenţa cu capul sĕŭ.

Dérră ellŭ, liniştit, neperḑênd pe beiul din ochĭ, ordonă:

— Să se ridice ancora!

Si un oficier făcu tóte comandele de plecare.

Lanţurile eraŭ încă la căbeston, acestă era pus în mişcare prin aburĭ.

Construcţiunea acesteĭ nave făcuse un progres de 20 de anĭ 'naintea cellor lalte.

Intr'un moment ancora fu ridicată pe cósta bastimentuluĭ, şi corsarul strigă:

— Inainte!

— Maşina 'nainte! repetă oficierul.

Focurile nu eraŭ stinse.

Focariĭ umplură vetrele cu cărbunĭ, un nuor de fum negru eşi pe coşŭ şi rótele începură a bate apa.

Vaporul eşi din port....

Husein îngălbeni.

Corsarul putea să 'l predea francesilor.

In înmărmurirea în care illŭ aruncase acest fapt cuteḑător, beiul nu găsea nicĭ un cuvêrt de protestare.

Mâna 'ĭ tremura pe mânerul pumnaluluĭ, ochiĭ 'ĭ fulgeraŭ.

Dérră gura remase mută.

Uă dată pe mare, corsarul ḑisse ḑimbind;

— Escĭ la discreţiunea mea, seniore, tu şi aĭ têĭ, un căpitan este rege pe nava sa.

Ellŭ se retrase încet, faciă cu adversarul sĕŭ care nu sufla.

Husein simţea că va trebui să cedeḑe.

— Jos armele! ḑisse junele suiteĭ beiuluĭ.

Se auḑi un murmur de indignare..

— Jos armele! repetă junele.

Oficieriĭ luĭ Husein nu se supuseră.

— Heĭ! voĭ ăştia lalţĭ, strigă corsarul la vre o douĕḑecĭ din marinariĭ sĕĭ care păḑeaŭ pe prisonierĭ.

„La ochĭ!“

Tóte puscile luară acéstă atitudine.

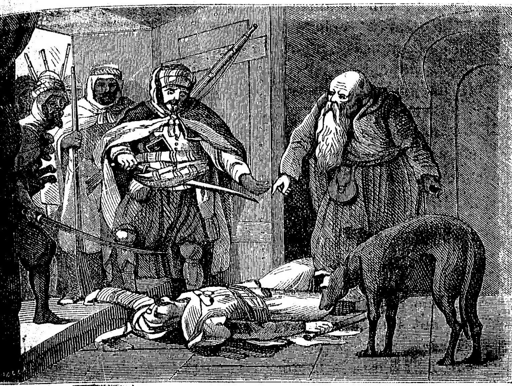

Călcândŭ pe uă lespede, cădu peste capŭ, respins de uă forţă neînvinsă. — Pag. 139.

— Jos armele! repetă cuteḑătorul june, saŭ comandeḑŭ focŭ!

Escorta cedă,

Numaĭ beiul remase armat.

Junele merse la dênsul cu curtenie şi 'ĭ ḑisse presintânduĭ mâna.

Bine-voiţĭ de a mĕ urma, seniore.

In tóte câte se petrecuseră era ceva atêt de neaşteptat, în cât beiul nevĕḑênd nicĭ uă altă scăpare, urmă pe june.

Acesta îllŭ conduse în camera sa.

Uă cameră cochetă şi luxósă.

Beiul ajunsase în acellŭ punct unde mânile neputinciόse, stăpênite, îşĭ schimbă cursul, transformênduse într'uă amorţire nepăsătóre.

Se vedea prins şi trădat.

Când fu singur faţă 'n faţă cu corsarul, acesta îşĭ luă armele una câte una, le aruncă departe de dênsul şi 'şĭ încrucişă braciele.

Priivi pe Husein.

— Aştept! iĭ disse ellŭ.

Ce aştepţĭ tu? întrebă beiul, cu mirare.

— Aştept pedépsa mea.

„Tu escĭ armat.

„Omóră-mĕ!

„Sunt fără apĕrare.»

Husein nu scia ce să crédă de acéstă schimbare repede, de acéstă atitudine stranie.

— Iţĭ imaginaĭ óre, disse junele, că avém intenţiunea de a te da în mâna francesilor?

Pe tine care m'aĭ onorat cu amicia!

„Pe tine care m'aĭ acceptat de fiŭ!

„Pe tine pe care te iubescŭ!

„Pe tine pe care te veneredŭ!

„Nicĭ uă dată....

»Am credut că facŭ bine pedepsind un laşŭ; în locul meŭ aĭ fi urmat ca şi mine.

„Dérră am vĕdut fulgerând mânia în privirea ta; şi înţeleseĭ că trebue să mor.

»Atuncĭ 'mĭ am dorit uă mórte frumósă.

„Am voit să arĕt că priimescŭ mórtea dela tine de voea mea.

„Am voit să mă ilustreḑŭ printr'un act demnŭ de vietia mea atât de scurtă.

„Se va ḑice de corsarulŭ blondŭ:

„Pentru că a ofensatŭ pe Husein, şi fiind stăpân pe ḑilele luĭ Husein, ellŭ a rugat pe Husein de a 'lŭ lovi.

Ellŭ îngenunchiă, luă mâna beiuluĭ, o sĕrută şi urmă:

— Aşteptŭ.

Era aşa de graţios, atêt de neofensiv, în cât beiul se emoţionă; avu unul din acelle accese care aparţineaŭ caracteruluĭ sĕŭ schimbător, şi care 'l făcură să comită atêtea acte crude şi multe fapte generóse,—atêtea contraḑicerĭ.

Ellŭ coprinse repede pe june în braciele sélle, illŭ serută pe ambele părţĭ alle feţeĭ, illŭ conduse pe podŭ, illŭ aşeḑă ca pe un copil pe duretă, şi 'ĭ ḑisse cu bunătate părintéscă:

— Când veĭ crede că m'am preumblat îndestul, ne vom întórce în port.

Echipagiul şi escorta se priveaŭ cu mirare.

— Maşinist, întórce! strigă căpitanul.

Si vaporul fu cârmuit spre Algerŭ.

Husein se preumbla în lungul şi latul naveĭ, despreciuind de a da cui-va vre-uă esplicare, nicĭ nimenĭ nu cuteḑa a 'ĭ o cere.

La port, se credea, că beiul a voit să cerceteḑe cualităţile vaporuluĭ.

Husein, întorcênduse, ţinea mâna sa cu familiaritate pe umĕrul corsaruluĭ.

Se observase ce-va maĭ nainte óre-care mişcare pe bord; dérră, afară de hebreŭ şi câţĭ-va curioşĭ, nimenĭ nu înţelesase cea ce se petrecu.

— Este complect! murmură Iacob vĕḑênd pe corsar întorcênduse ca amicŭ allŭ luĭ Husein.

„Illŭ ghicisem bine.

„Va fi dérră pentru astă séră.“

Ḑisse pe urmă unuĭ servitor:

— Trage la malŭ!

Portul rĕsuna de acclamărĭ frenetice; Husein şi corsarul desbarcară în mijlocul uneĭ ovaţiunĭ.

Beiul vĕḑu pe cheŭ pe unchiul officieruluĭ pedepsit cu mórte de către corsar.

Iĭ ḑisse:

— Nepotul tĕŭ a murit

„A trebuit.

„Căpitanul sĕŭ ’ĭ a spulberat creeriĭ.

„Nepotul tĕŭ a fost ruda mea; eŭ aprob să se verse sângele familieĭ melle, dacă acest sânge îşĭ trădéḑă origina şi dacă curge în vinele unuĭ laşŭ.“

Unchiul se înclină, înnecênd durerea sa.

Beiul încălecă un cal, şi dete corsaruluĭ pe allŭ unuĭ officier; se aprinseră torţe, şi cortegiul sosi la casba în triumf.

Populul remase mult timp la port, acclamând pe corsarul cellŭ blond.

Iacob se afla amestecat printre valurile mulţimeĭ; ellŭ asculta şi medita, ascunsŭ în burnuḑul sĕŭ.

CAPITOLUL III.

Paolo eşi diminéţa din palatul beiuluĭ, îşĭ petrecu ḑiua dormind la cafeneaoa maură, şi plecă nóptea, ca să mérgă la vre-uă întîlnire de amor, când cine-va se apropiă de dênsul, îllŭ recunoscu, era Iacob.

Hebreul îĭ ḑisse:

— Urméḑă'mĭ.

„Am să 'ţĭ vorbescŭ.

— Ce mĕ póte voi bĕtrênul acestŭ vrăjitor? gândea Paolo care cunoştea tóte ce se vorbea asupra hebreuluĭ.

Si ellŭ îllŭ întrebă:

— Ce mĕ voescĭ?

— Vino!... ḑisse Iacob laconicŭ.

— Unde?

— Vino, repetă ellŭ, veĭ afla.

Paolo încerca uă sensaţie nedescrisă, un amestecŭ de mirare, de bucurie şi de ură, în facia persóneĭ fantastice care voia ceva cu dênsul.

Omul legendă, neesplicat de nimenĭ hebreul de uă sută cincĭ-ḑecĭ de anĭ, care părea a nu maĭ muri, acella alle căruĭ secrete voea a le cunóşte orĭ-cine, de care se ocupa oraşul, provincia, algerul întregŭ, tatălŭ Iacob avea necesitate de dênsul.

Va afla póte motivul acesteĭ ghicitorĭ viuĭĭ.

Şi cu tóte acestea simţea óre-care frică; un mister este pentru imaginaţiune cea ce abisul este pentru ochĭ să temea de a 'şĭ adênci privirea în trecutul acestuĭ bătrân, precum cine-va se teme de ameţélă când priveşte într'uă prăpastie.

Iacob îllŭ fixa; ellŭ citi nedecisionea pe facia sa.

Oraşele Algeriane sunt pline de curse; cine-va cade adesse-orĭ în elle sub iataganul vre unuĭ Arab saŭ sub stiletul vre unuĭ Maurŭ.

Şi orĭ cât de cuteḑător era Paolo, avea la ce să se gândéscă.

Ellŭ avea să 'şĭ impute câte-va nesocoţinţe ce cine-va comite la şése-spre-ḑece anĭ, şi care atrag ura bărbaţilor.

Voia în fine explicaţiunĭ.

Dérră în locŭ de a maĭ vorbi, hebreul trecu înnainte fără a maĭ spune un cuvênt.

Paolo îlŭ urmă.

Acest bĕtrên cunoştea caracterul ómenilorŭ.

Scia bine că curiositatea illŭ va împinge pe urmele sélle.

Intră în Gheto Oran.

Stradele întunecóse, case murdare; cuartier împuţit. Inaintaŭ tăcuţĭ,

Iacob se opri în facia uneĭ colibe derimate deschise uşa scósă din ţiţine, şi introduse pe companionulŭ sĕŭ într'uă allee întunecóse, la capul căreia se afla a douĕ uşĕ; bătu de treĭ orĭ schimbat cu capul bastonuluĭ sĕŭ.

Paulo credea că vre uă bĕtrênă hebreică fără dinţĭ va apare; dérră auḑi voce fragete dênd esclamaţiunĭ voióse; uşa scârţăi în ţiţine, şi ellŭ se află în facia a douĕ fete june de uă frumuseţe idealĕ. douĕ vergine alle Indeeĭ, precum le a desenat Delaroche

Coliba ascundea un palat.

Junele copile luară bastonul din mânile moşuluĭ lor îllŭ luară fie-care de câte un braciŭ, după ce priimiră serutarea sa părintéscă şi voiră să 'l conducă; ellŭ ḑise un cuvênt: elle se întórseră; pênĕ aci nu vĕḑuseră pe Paulo.

Cum îllŭ vĕḑură, una din elle părăsi pe Iacob şi veni repede la dênsul.

— Iartă-mĕ, ḑisse ea, tutuindu-lŭ în mod oriental; nu te vĕḑusem.

In urmă, după usulă antic, îllŭ luă de mână şi 'ĭ servi de conductore.

Adjunseră ast-felŭ într'o cameră mare, unŭ felŭ de laboratoriŭ de alchimistŭ, garnitŭ de schelete, de alembice şi de cărţĭ; era cabinetulŭ de studiu allŭ bĕtrênnuluĭ patriarchŭ.

Junele fete aşeḑară pe moşulŭ lorŭ pe un fotoliu mare; invitară pe Paolo de a şedea în facia luĭ; una din elle aduse ciubuce, pe când cea laltă aduse pe uă tavă, două cescĭ de cafea maură, pe care le servi. Tóte acestea fără a pronunţa un cuvântŭ; déră afară de buze tóte vorbea într'ênsele, sala semăna plină de sgomotŭ; sandalele atingêndŭ blănile, rochiele de mĕtasă atingĕndŭ mobilele, ochiĭ marĭ schinteindŭ sub gene, mânile pe care emoţiunea le mişca uşurelŭ, spuneaŭ frase încântătóre.

Paolo era răpitŭ de acestŭ debutŭ; déră, din nefericire, bĕtrênulŭ pronunciă câte-va cuvinte hebree, şi amândouă se retraseră, dupĕ ce salutară pe Paolo în modŭ orientatŭ; luĭ i se părea că una îllŭ părăsea cu părere de rĕŭ.

Uă lampă ardea în cameră; déră după ce dispărură junele fete, i se păru juneluĭ că s'ar întuneca. Bine a ḑisŭ poeţulŭ arabŭ: „Frumuseţea femeiĭ lumineḑă inima bărbatuluĭ, precum sórele luminéḑă universulŭ.“

Paolo nu maĭ avea în facia luĭ de cât pe bătrînulŭ Iacob fumândŭ cu gravitate. Bătrênulŭ se gândea. Paolo aştepta, observând cu curiositate tóte de prin cameră. Fu surprinsŭ maĭ cu sémă vĕḑêndŭ schelete de mastodonţĭ şi de plesiosaurĭ [*] aceste osĕminte monstruóse aparţinândŭ raselorŭ dispărute, eraŭ aşeḑate şi complectate cu multă artă şi sciinţă.

---

[*] Animala antidiluviane, notta traducătoruluĭ.

Paolo simţi că se află în presinţa unuĭ adeptŭ practicândŭ sciinţele secrete.

Era în acéstă despărţire un parfum de mister şi de secrete practicate.

Orĭ-cum, junele nu manifestă nicĭ uă mirare; ellŭ luă şi păstră uă atitudine liniştită.

Hebreulŭ fixă asupră'ĭ priivirea sa pătrunḑătóre.

Paolo simţiĭ ca un felŭ de comoţiune.

Ochiĭ bătrânuluĭ, adêncíţĭ în orbite marĭ, eraŭ micĭ, déră aveaŭ uă viuoiciue extraordinară sub genele albe.

Ţêşnea dintre ênşiĭ uă flacără care le da uă adêncime necreḑută.

Cine-va nu ar putea compara maĭ bine puterea lor rĕsfrêngătóre de cât cu a unuĭ diamant negru încadrat de pleope omenescĭ, şi însufleţite de gândire.

Junele nu putu susţine strelucirea lorŭ

Intórse capulŭ.

Iacob ḑâmbi.

— Sĕ vorbim! ḑise ellŭ,

— Sĕ vorbim; rĕspunse junele.

— June, sunt mulţumitŭ de tine, şi nu regretŭ că 'ţĭ am trimesŭ durosĭ.

— Aşa déră, tu eştĭ armatorulŭ meŭ?

— Aĭ siguranţa acésta de cincĭ minute.

„Aĭ fi idiotŭ dacă n'aĭ fi ghicitŭ, şi tu nu eştĭ idiotŭ, copilulŭ meu.

„Ascultămă.

„Am un scopŭ, trebue să aĭ convingerea acésta.

»Ţi'lŭ voĭ explica.

„Iţĭ facŭ onóre de a intra în fondŭ fără preambule, fără a'ţĭ pretinde jurĕmântŭ ca să păstreḑĭ tăcerea.

„Maĭ întâiŭ îţĭ cunoscŭ numele.

— A! esclamă Paolo.

— Cunoscŭ trecutulŭ tĕŭ

Corsarulŭ roşi puţinŭ.

— Origina ta, urmă hebreulŭ, caracterulŭ, aplecările telle, tóte alle telle îmĭ placŭ.

„Scii tu ce voescŭ să facŭ din tine?

— Pre legea mea, nu.

— Pe Regele lumeĭ!...

Urmă uă tăcere.

Bătrînulŭ observă effectulŭ declaraţiuneĭ selle; junele părea că caută sensulŭ fraseĭ.

— Veĭ înţelege ḑise Iacob.

„ Ţi s'a spus că sunt de cincĭ saŭ şése sute de anĭ, că aşĭ fi aflat secretulŭ viueţeĭ eterne, şi tu aĭ risŭ de ceĭ care 'ţĭ povesteaŭ aceste basme.

— Da! respunse Paolo.

— Cu tóte acestea este ceva adevĕrat în cea ce se vorbeşte.

Paolo făcu unŭ gestŭ de neîncredere.

— Nu judeca prea repede, copilulŭ meŭ.

— Cum! ḑise corsarulŭ.

„Pretinḑĭ că aĭ descoperitŭ faimosulŭ elixirŭ de viuetiă, pétra philosophale?“

Paolo începu să rîdă.

Iacob luă uă atitudine dispreţuitóre.

— Copilulŭ meŭ, ḑise ellŭ, tu aĭ pelea fórte fragetă, şi a mea este prea sbârcită.

„Aĭ trebui să te gândeştĭ că citesc de mult, fórte de mult în secretele natureĭ.

— Aĭ doveditŭ pre acela de a nu maĭ muri?

— În parte; am adjuns la unŭ resultatŭ pe care medici voştriĭ negheobĭ 'l ar crede între minunĭ. Sunt convins că voĭ atinge uă etate de care se va apropïa de acea a vechilor patriarhĭ; déră mă voĭ feri de a divulga descoperirile melle, până nu le voĭ complecta.

— De ce?

— Neputând conservaj uneţea, cele ar folosi a conserva viueţia? Ce ar deveni lumea, dacă ar fi plină de bătrânĭ ca mine?

„Ar trebui să se scape eĭ prin mórte violentă; porucidul ar fi dictat ca lege de unitate sociale, ca în unele insule din Océnia.

„Déră dacă voĭ reuşi a termina opera mea, voĭ spune secretulŭ meŭ unuĭ discipolŭ. Şi 'mĭ am decisŭ uă cale nouă.

— Cum?

— Prin descoperirea înviuereĭ óselorŭ.

„Oasele, veḑĭ tu, strigă hebreulŭ aprinḑênduse, iată cea ce ne a înpedecatŭ tot-d'auna; ḑic ne a, pentru că din tată în fiŭ, noĭ cultivăm aceste sciinţe necunoscute.

„Tu nu escĭ medicŭ, déră dacă ai urmatŭ instrucţiunile mele, aĭ trebuit să citescĭ maĭ multe cărţĭ de medicină?

„Mĕ veĭ înţelege.

„Veĭ judeca de valórea speranţelor melle.

»Alchimia a devenit, Chimiă şi Phisică; vrăjitorilorŭ din evulŭ mediŭ, datoraţĭ chiromantia, allŭ căreĭ adevĕrŭ 'lŭ a demonstrat unul d'aĭ voştri; tot lor le datoraţĭ şi phrenologia; arta de a ghici presinţa apeĭ sub pământŭ, magnetismul; electricitatea.

„Mic hereditarŭ a unor lucrărĭ de cincĭ-spre-ḑece generaţiunĭ, îmĭ va datora póte omenirea uă primăvéră eternă.

Tu mĕ priivescĭ, necredinciosule

„Află, cu tóte acestea: unŭ singur punctŭ m'a înpedecat mult timpŭ. Puteam reînnoi [ţesăturile, muschi, carnea; nu mă înpedecasem de cât de óse, care se întărescŭ, şi devin spărtóse pre cât omul înbătrâneşte.

„Eŭ şi strămoşiĭ meĭ am încercat tóte în vanŭ pentru ca să învingem acéstă dificultate; déră mĕ apropiŭ de succesŭ.

Tăind uă secţiunea unuĭ osŭ şi lăsând să subsiste pe iostulŭ, cine-va parvine a reconstitui osulŭ întregŭ uă sută de operaţunĭ fericite aŭ probat'o deja.

„Déră sciĭ tu ce se îetâmplă?„

Aci Iacob se exaltă, se ridică strelucindŭ, iluminatŭ, părea că fruntea sa era cuprinsă de roḑe; phenonenŭ magnetic şi adesea întâmplătorŭ la ómeniĭ inspiraţĭ şi pe care pictorĭ anticĭ 'ĭ aŭ reprodusŭ maĭ vĕḑut înconjurând capetele ómenilor marĭ cu uă aureolă, unŭ felŭ de cercŭ luminosŭ.

— Se întâmplă, urmă Iacob, că partea regenerată a osuluĭ unuĭ bătrânŭ este jună şi mlădiósă, ca cum ar fi de două-ḑecĭ de anĭ; se întâmplă că problema este aprópe deslegată; este posibilă prin resecţiunĭ succesive de a pre înnoi întregulŭ scheletŭ omenescŭ. Im va trebui mult timpŭ încă pentru a deslega tóte greutăţile, déră voĭ reuşi. Viitorulŭ este allŭ meŭ.

Pe urmă tot de uă dată, luându'lŭ de mână şi scuturândulŭ cu frenesie:

— Cum! bubui ellŭ, faccia ta remâne posomorâtă; tu nu treserĭ de speranţă! tu nu creḑĭ!...

Bătrânulŭ Iacob să amăgea.

Uă lumină pătrunsese în spiritulŭ luĭ Paolo care vedeà uă possibilitate de care se speria; în facia acesteĭ marĭ perspective de horizonte immense, spiritulŭ seŭ tremura de terore.

Spiritulŭ omenescŭ orbitŭ de prejudicĭ se îndoesce de demonstraţiunile celle maĭ logice, dacă lumea illŭ învéţă tot de uă dată; dérŭ dacă este preparatŭ puţin câte puţin, se deprinde chiar cu imposibilităţile şi se lasă uimitŭ prin luminile surprinzĕtore alle paradoxelorŭ.

Paolo adjunse printr'un şirŭ de uimirĭ în facia unor realităţĭ neexplicabile, încât nu maĭ şovăi în pruntea presupunerilorŭ celloru maĭ străne; theoria fantastică a bătrânuluĭ Iacob, înspăimântătoră, probabilă că credea într'ênsa, nimicitorĭă; ellŭ credea în soluţiunea problemeĭ nelegiuite căutată atâtŭ de multŭ timpŭ de omenĭ care voeà să scape de morte, de acestŭ jugŭ greŭ cu care natura ne strivesce.

Ellŭ sosi în punctulŭ de a se întreba dacă sciinţa omenescă nu va adjunge din descoperirĭ în descoperirĭ, a afla secretulŭ vieţeĭ dacă nu eternă, celle puţinŭ îmmulţită până la limite nedefinite.

Acesta era nebunie şi cu tóte acestea…

Mulţĭ aŭ risŭ de câtea hypothese, tratate de utopie, care astă-dĭ aŭ devenitŭ adevĕrurĭ pipăite.

Dérŭ uă altă privire cuprinse spiritulŭ juneluĭ, uă sentinţă ce nu cuteza să o conchiée bunătăţilor celle. Iacob o ghici.

Acestŭ bĕtrânŭ avea darulŭ de a citi în consciinţa ómenilorŭ, ca într'uă carte deschisă.

— Tu te întrebĭ dacă potŭ face aşa, îĭ dise ellŭ repede.

Era adevĕratŭ.

— De unde scĭ acesta dise Paolo.

— Pentru că de la elixirurile de vieţă până la petra philosophale este prea aprope.

Unii omeni ca mine deprinşi cu observarea evoluţiunilorŭ, se amăgesc rare ori. Ţi vei respunde... Da, aşă se face aurul!

Paolo rămase uimit de surprindere.

La începutŭ omenii a crezutŭ în patru elemente, pe urmă a recunoscutŭ că cea ce lua drept corpuri simple erau corpuri compuse. Astă-ḑi se numeră un număr destul de mare de elemente, între altele, aurulŭ, argintulŭ, ferulŭ, etc. Dêră există óre diferenţe profunde, bine determinate, între diversele metale? Nu mai unii din învăţaţii voştri începŭ a bănui că tóte aŭ aceiaşi bază şi nu se distingŭ de cât prin procedarea aglomerărei moleculelorŭ.

De două-sute de ani, secretele naturei sunt descoperite în familia nóstră; stăpânimŭ noi a fabrica primula dragă estrasă din cuptorulŭ unui chimistŭ. Dêră ar trebui o avere imensă pentru a crea trei-ḑeci de livre din acestŭ metalŭ; cu numeria acésta cineva s'ar ruina în loc de a se înavuţi; precum însă din phisicii voştri aŭ putut face diamante; (trebue să fi auḑit vorbindu-se de dânşii) décă aŭ cheltuit să mie pentru una. De aceea şi noi am privit descoperirea nóstră ca să curată curiositate ştiinţifică, neproductivă.

Dêră aşa am mecăloci siguri de a căsciga unŭ tezaurŭ pe lângă care acela allŭ lui Rotschild nu va fi nimicŭ.

— Adevěrată! ḑise corsarul de astă dată fără a crede.

— Da! adevěrată ḑise ellŭ sepărată. Dêră nu înţelegi tu acéstă mare curiositate; cine are timpŭ are bani? Sigurŭ de a îmbătrâni, unul ca şi sigurŭ de a reîntineri, am depus în diverse State averea familieĭ In uă sută de anĭ, unŭ milionŭ produce treĭ în mânile unuĭ omŭ îndemnalicŭ. Cu acestea şi juneţea, voĭ avea o pârghie capabilă de a restorna lumea. Adevărata pétra phiosophale, adevĕratulŭ cuptorŭ de a fabrica aurulŭ, este interesulŭ legatŭ de uă viutiă lungă.

Paolo înţelese.

Ellŭ se ridică ca mişcatŭ de unŭ resortŭ.

— Credŭ! ḑise ellŭ.

— Bine! ḑise hebreulŭ.

„Rĕmâne să'ţĭ maĭ spunŭ cĕ voescŭ de le tine.

»Tu escĭ acţiunea.

„Eŭ sunt gândirea.

„Tu veĭ fi braciulŭ

„Eŭ capulŭ.

Este vorba ca să domineḑŭ pămîntulŭ, să mă facŭ Dumneḑeulŭ lumeĭ.

„Tu milŭ veĭ învinge.

»Ne vom împărţi Domnia luĭ.

»Uă juneţă eternă.

»Aurŭ...

»Inteliginţa şi sforţa...

„Ce viitorŭ pentru noĭ!“

Paolo ascultă gâfăindŭ.

Iacob se schimbase la faciă şi vibra ca uă liră; din bĕtrênulŭ craniŭ ţîşnea idea junā, în peptul usatŭ bătea uă animă ferbinte, facia strelucea.

— In loculŭ resecţiuneĭ óselorŭ care le recconstitue print'uă operaţiune durerósă, dacă voĭ afla reinnoirea lor prin absorbirea interioră atuncĭ problema este resolvată definitivŭ.

„Scopul splendidŭ atinsŭ.“

Paolo uimit arunca în horizontele depărtate alle acestuĭ viitorŭ strelucit; uă privire radiósă.

Déră tot de uă dată Iacob fu coprinsŭ de uă emoţiune profundă; tremură întâiŭ, pe urmă rĕmase nemişcat şi rece; luĭ Paole i se părea că hebreul va muri în peciórc, atâtŭ descompusă 'ĭ era faccia prin proba ce tentase; avea aspectulŭ unuia din acelle cadavre pe care contactulŭ unueĭ sârme electrice galvanisate, illŭ face să respire să se manţine în picióre, îngheţatŭ, palidŭ. . .

Ochiĭ umflaţĭ peste mĕsură eşiră puţin câte puţinŭ din orbita lor, atât, atât de mult, încât Paolo se înspăimântă; corsarulŭ îĭ făcea effectulŭ unor luminĭ vĕdute în adânculŭ uneĭ fontânĭ.

Iacob voi să vorbéscă.

Peste putinţă.

Uă spumă albuiă îĭ pătă buḑele curgândŭ pe barba sa argintie; ellŭ căḑu trăsnitŭ.

In căderea sa răsturnă lampa care se stinse, şi întunereculŭ fu profundŭ; în miḑloculŭ întunecimeĭ, mastodonţiĭ giganticĭ, reptilele înfiorătóre, paserile enorme tóte aceste schelete alle lumeĭ antediluviane, de care era sala plină, desemnaŭ osĕmintele lor fantastice în întunecime.

La piciórele corsaruluĭ ḑăcea corpulŭ centenaruluĭ.

Unŭ urletŭ lamentabilŭ resună, ellŭ fu turburatŭ de dânsulŭ până în adênculŭ interioruluĭ sĕŭ.

Era cânelŭ cellŭ mare negru care plângea pre stăpânulŭ sĕŭ. . .

CAPITOLUL 4-a

Acéstă scenă dură abia câte-va momente, pentru că la lătratulŭ câneluĭ, Noemia şi sora sa alergă cu lumânărĭ; Paolo le adjută ca să ridice pe Iacob.

Hebreul nu murise.

Corsarul era prea speriatŭ, neliniştitŭ; Noemi observă acésta.

— Nu este nimic, îĭ ḑise ea, linişteştete; moşul nostru nu este în pericolŭ; are adesse-orĭ asemenea accese; îşĭ va reveni în simţire.

Deja sora-sa turnase pre buḑele bătrânuluĭ câte-va picăturĭ dintr'uă licóre ce se află într'unŭ flaconŭ.

Trebue să fie fost unŭ cordialŭ putinte, căcĭ Iacob se deşteptă repede din leşinulŭ sĕŭ: în câte-va secunde fu în posesiunea completă a facultăţilorŭ selle; nicĭ uă dată nu s'a vĕḑut schimbare maĭ repede; ar fi ḑis cine-va că nu se petrece nimic extraordinarŭ.

Osebitŭ de acestea, deşteptarea trebue să'ĭ fie fostŭ plăcută:

Ambele selle copile eraŭ la genunchiĭ sĕĭ, frumoşiĭ lor ochĭ ridicaţĭ cu tandreţă spre dènsulŭ spionaŭ prima sa privire, şi junele lor capete formaŭ un contrast atingătorŭ cu figura sa patriarhală.

Ellŭ serută pe frunte pe ambele copile, le surîse şi le congediă

Sigurŭ că de astă dată, Noemi ḑâmbi luĭ Paolo.

— Am adese-orĭ asemenea leşinurĭ, ḑise hebreulŭ; nu te veĭ maĭ mira dar.

„Să urmămŭ.

„Aĭ înţelesŭ scopulŭ, speranţele melle?

— Da, ḑise corsarulŭ.

— Déră cum de maĭ ales pe mine de asociatul tĕŭ?

— Pentru că am încercat adese-orĭ de a găsi unŭ discipolŭ demn de mine.

„Pentru că nu reuşisemŭ nicĭ uă dată.

„Nimic maĭ rarŭ de cât unŭ omŭ complectŭ pentru acţiune cât şi pentru gândire.

„Tu nu escĭ, déră veĭ deveni timpulŭ idealŭ ce am visatŭ.

„Dela prima ta exploatare, am voitŭ să te judecŭ prin phrenologia şi phisiognomia ce posedămŭ de maĭ mulţĭ secolĭ.

„Gall, Lavater, sunt copiĭ pre lângă mine; eŭ posedŭ resumatulŭ observaţiunilorŭ a doua-ḑecĭ de generaţiunĭ.

„Adu'ţĭ aminte că într'uă séră, tu şi provincialulŭ tĕŭ, aţĭ adormitŭ în cafeneaua maură.

— Adevĕratŭ.

— Pusesemŭ pe stăpânulŭ stabilimentuluĭ să vĕ dea tutun cu afionŭ.

Te am observat cu scrupulositate.

„Essamenulŭ meŭ 'mĭ a probatŭ că 'mĭ găsisem omulŭ, şi experiinta a confirmatŭ speranţa mea.

— Ce am să maĭ facŭ?

— Sĕ rĕmîĭ corsarŭ.

„Trebue să'ţĭ dospeştĭ curagiul, să înveţĭ a brava tot.

„Trebue să te facĭ uă celebritate europénă pentru ca să jocĭ rolulŭ ce'ţĭ destinŭ.

„Observă că 'ţĭ veĭ pune viuéţia în jocŭ.

„Potŭ opri pe omŭ de a nu muri de bólă, nu potŭ însă opri ghiuleaua de a 'lŭ spinteca în două.

— Adevĕrat! ḑise Paolo.

— Imĭ va trebue unŭ omŭ tot d'auna gata de a se devota proectelorŭ, combinărilorŭ melle.

„Uă spadă în fine.

„Nu mĕ voiŭ expune la mórte prin glonţŭ, naufragie saŭ alte accidente, când voĭ poseda secretul juneţeĭ eterne.

„Iţĭ voĭ conserva opt-spre-ḑece, douĕ-ḑecĭ, treĭ-ḑecĭ saŭ uă sută de anĭ, până când uă giulea, un pumnalŭ vre uă catastrofă pe mare saŭ pe uscatŭ nu te va omorî.

„Veĭ brava periculele la care eŭ nu voescŭ sĕ mĕ espunŭ.

„Iţĭ propunŭ unŭ tîrgŭ loialŭ.

„Te voĭ feri de bătrîneţe, de mórte prin bólă, tu mă cruţĭ pericolul de a cădea de ferŭ saŭ de plumbŭ, în apă saŭ sub pămîntŭ.

— Primescŭ! strigă Paolo cu entusiasmŭ.

Ellŭ întinsă mâna hebreuluĭ, care o strînse în a sa cu óre care căldură.

Iacob urmă:

— Observă că suutŭ egoistŭ, fórte egoistŭ; tu nu îmĭ datoreḑĭ recunoştinţă.

„Singur, interesul meŭ mă conduce.

„Cu tóte acestea, mărturisescŭ, şi mă mirŭ, că simt uă febleţă pentru tine.

„Credeam cu tóte acestea că am omorâtŭ în mine tóte neghiobele simţiminte de amicie, devotament, tandreţă şi de amorŭ.

Déră să pare că n'am reuşit încă.

— Dacă nu voeştĭ să iubeştĭ, la ce 'ţĭ foloseşte vieţia? întrébă Paolo, pus îo mirare de acéstă confusiune.

Iacob ḑâmbi.

— Observaţiune de june! ḑise ellŭ.

— Un om ca să fie fericit, adevĕrat feriricit, nu trebue să aibă de cât uă pasiune, una singură, şi să se devoteḑe eĭ cu corpulŭ şi sufletulŭ.

Acela care 'şĭ risipeşte facultăţiie în diverse pasiunĭ este unŭ nebunŭ care nu va atinge nicĭ uă dată adevĕrata satisfacere.

„Insă, ce pasiune să alégă?

„Amorulŭ!

„Facultăţile nóstre îllŭ mărgineşte.

„Avariţia?

„Este de prisosŭ pentru mine.

„Voĭ avea totŭ aurulŭ de pe pămîntŭ.

„Orgoliulŭ singurŭ, orgoliulŭ nefinitŭ, póte ocupa uă viuetiă eternă orgoliu nu se doseşte nicĭ o dată

„Orgoliul se află în tot momentulŭ.

„Orgoliul este adevĕratŭ, singurulŭ isvorŭ allŭ fericirilorŭ necalculabile, este singura pasiune.

„Dacă voĭ avea tot pămêntul, voĭ pretinde cerulŭ.

„Universul este nefinitŭ.

„Nefinită va fi ambiţia mea.

„Nefinit va fi orgoliulŭ meŭ.

„Acésta este atât de adevĕrat, precum fondulŭ divinităţeĭ inventat de omŭ este un orgoliu nemĕsuratŭ.

„Dumneḑeŭ este orgoliul.

„Satan nu se revoltă de cât din orgoliu.

„Aflliĭ orgoliulŭ ca basă a orĭ căreĭ lucrărĭ marĭ“.

Paolo începu să mediteḑe.

Iacob îllŭ împinse cu degetulŭ.

— Te veĭ gândi maĭ târḑiŭ, îĭ ḑise ellŭ.

— Prepară-te pentru uă călătorie lungă.

— O să plecămŭ?

— Da.

„In Sahara.

-- Ce să facem acolo?

— Iţĭ voĭ spune.

„Se póte ca tu se morĭ.

— Adevĕrat.

— De la tine și dela uă femee care valoréḑă cât și tine, așĭ voi un copilŭ care să trăiască în urma ta.

— Și acéstă femee?

— Este în deșertŭ.

— Ce este?

— Fiică de regĭ, ca tine.

Paolo să miră.

— Tu escĭ descendintele unuĭ șirŭ de regĭ, ḑise hebreulŭ; tu nu o sciaĭ, eŭ o sciŭ.

„Intr'uă ḑi îțĭ voĭ spune origina ta.

„Cât pentru cea de care 'țĭ vorbescŭ, străbuni eĭ aŭ fost patricianĭ aĭ Romeĭ.

„Maĭ târḑiŭ, șeḑură pe tronul Grenadeĭ în Spania; pe urmă fură alungațĭ d'acolo.

„Déră îțĭ voĭ spune maĭ multe pe drumŭ.

— Va consimțĭ ea? . . .

— De sigur da.

„Se va lipi de tine ca curpenulŭ de tufă; naturele vóstre sunt simpatice.

— Este jună?

— Are treĭ-ḑecĭ de anĭ.

Paolo se strâmbă.

— Liniștește-te ḑise hebreulŭ.

„Pare a nu fi de cât de treĭ-spre-ḑece.

„Dórme de atuncĭ.

— Dórme. . .

— Da.

„Dér tu veĭ vedea tóte acestea."

Paolo era înmărmuritŭ!

Hebreulŭ ḑâmbea.

— Scumpulŭ meŭ, îĭ ḑise ellŭ, deprinde-te, te rog, de a mă crede

„Nu voescŭ să te amăgescŭ.

„Precum 'ţĭ am spusŭ că nu sunt atît de bătrânŭ cum mĕ crede lumea; nu voescŭ sĕ exagereḑŭ nimicŭ.

— In resumatŭ, ḑise Paolo repede, de câţĭ secolĭ escĭ?

Hebreul rĕspunse ḑêmbind:

— Sunt prea june.

„Cânele meŭ n'are decât două-ḑecĭ şi doĭ de anĭ; eŭ n'am de cât nouĕ-ḑecĭ; strămoşiĭ meĭ aŭ trăitŭ uă sută-treĭ-ḑecĭ de anĭ; dérŭ am încă timpul de a afla problema ce cautŭ; şi cu atât maĭ multŭ că acésta,—îĭ arată sticla sa de carniolŭ, — mĕ va face să adjungŭ de sigurŭ la uă sută-şése-ḑecĭ. Pentru ca să ne înfăşurăm în misterŭ şi să avem unŭ prestigiŭ contra celor marĭ, am avut tot d'a una grije în familia nóstră de a trece de prea bătrânĭ; când murea tatălŭ, fiulŭ care sămăna tot-d'auna fórte mult, illŭ urma, îmbătrânea, şi acésta era necesariŭ. Noĭ posedamŭ uă rasă de cânĭ care se preopetuaŭ neschimbaţĭ, din care oprém tot-d'auna duoĭ gata de a urma pe acela care, era îndatoratŭ de a însoţiĭ pretutindenĭ pe representantele familieĭ. De aci erórе locuitorilorŭ din Oran; de aci ceĭ douĭ saŭ treĭ seculĭ ce se dă câte-uă dată ogaruluĭ meŭ şi mie."

Iacob lăsă unŭ moment pe june să se gândéscă; pe urmă începu să rîdă.

— Tu reîncepĭ a te îndoi de deslegarea problemeĭ viueţeĭ eterne? ḑise ellŭ, facĭ rĕŭ; déră îţĭ voĭ da câte-va probe despre minunatele resultate alle resecţiuneĭ óselorŭ.

„Priivesce pe cânele meŭ.

„A suferit cincĭ operaţiunĭ.

„Iată urmele; elle aŭ reuşitŭ fórte bine.

»De ordinar opereḑŭ reptile.

„Sunt maĭ viuoe de cât celle lalte animale.

„Iţĭ voĭ arĕta chiar un şarpe destul de straniŭ, şi care este uă enigmă pentru mine.

„Are la gât uă umflătură.

„Imĭ sparg capul gândindŭ prin ce accidentŭ i s'a ocasionatŭ acea umflătură, déră nu pot afla.

»Am prins acéstă reptilă la fortul El — Djem; noĭ scimŭ din tată în fiŭ, că un tesaurŭ imensŭ este îngropatŭ în acea construcţiune părăsită.

»Noĭ îllŭ căutămŭ.

»Un beiŭ a îngropatŭ acolo tóte avuţiile selle; de şi am timpul de a'mĭ constitui uă avere necalculabilă nu sunt supăratŭ de a scurta ḑilele de aşteptare.

„Am urmat în fort perchisiţiile methodice şi matematice alle strămoşilorŭ meĭ, când atuncĭ vĕḑuĭ acolo acéstă viperă amorţită, şi o luaĭ.

„Vom esamina-o împreună, pentru că presupunŭ că cu ochiĭ tĕĭ de cincĭ-spre-ḑece anĭ, veĭ verifica cea ce bănuescŭ: adecă îmflătura ascunde vre un corpŭ fórte resistentŭ.

»Ia acea cutie mare îngăurită ce veḑĭ acolo, şi ridică'ĭ capacul cu băgare de sémă, pentru că ea conţine uă viperă négră, din acele ce voĭ numiţĭ încornorată, şi care omóre într'un minut.»

Paolo luă cutia, déră şovăi d'a deschide, cine-va are instinctul unorŭ pericule, şi ellŭ auḑea uă voce secretă care 'ĭ striga că acéstă viperă va juca un rolŭ fatalŭ în viueţia sa.

Vipera négră este cea maĭ redutabilă din tóte reptilele; ea dă mórtea la momentŭ.

Din fericire să află fórte puţine în Tellŭ (pólele Atlasuluĭ ce dă în mare); sunt însă multe în Sahara şi în Angade (deserte micĭ).

Ea este vĕrgată cu dungĭ negre; miculŭ eĭ capŭ, desemnând un V prea pronunciatŭ, este înfiorătorŭ de sălbăticie; ochiĭ—două puncte abia vĕḑute,—sunt neînduplecaţi şi lucitorĭ ca ebenulŭ negru bătulŭ de raḑele sóreluĭ.

Particularitatea ce distinge acéstă specie este un felŭ de cornŭ aşeḑatŭ pe craniulŭ turtitŭ, şi care adaogă nu sciŭ ce straniŭ la urîciunea acestuĭ micŭ animalŭ veninosŭ. Ea vimue în óre-care locŭ atît, încât, colónele nóstre fură de maĭ multe orĭ nevoite de a se opri din marşulŭ lorŭ: fie-care tufă de Alpha conţinea uă familie de reptile; ómeniĭ eraŭ muşcaţĭ în tot momentul şi cădeaŭ trăsniţĭ. Aŭ trebuitŭ să incendieḑe tot loculŭ acela.

Treceaŭ pe urmă, şi printre cenuşă, se vedeaŭ miĭ de schelete micĭ încovăiate alle cărorŭ óse trosnéŭ sub cismele soldaţilorŭ.

Se cunoscŭ maĭ mult de treĭ-ḑecĭ de bivuace în Africa care se numescŭ pentru motivul acesta ,,cămpiile de vipere."

Paolo neapăratŭ că avea cuvĕntŭ de a concepe uă témă legitimă de a deschide uă cutie care conţinea uă asemenea reptilă.

— Aide! ĭĭ ḑise Iacob; te temĭ să nu se repédă şi să'ţĭ sară în facia? Este prinsă de fundulŭ cutieĭ.

Cu tóte acestea ellŭ nu ridică capaculŭ de câtŭ cu precauţiune; bĕtrânulŭ hebreŭ dete din umerĭ.

— Lasă ĭĭ ḑise ellŭ, şi să ne despărţimŭ, dacă nu te încreḑĭ în mine. Déră află că dacă voiam să mă scapŭ de tine, posedŭ óre-care prafŭ din care un grăunte, în cafeaua ta, ar fi de ajunsŭ pentru a 'ţĭ ataca creriĭ; din care caudă aĭ muri într'uă lună, fără ca să bănuiască vre uă înveninare.

Paolo simţi că Iacob spunea adevĕrulŭ, depărtă orĭ ce témă; scóse repede capaculŭ, şi dări uă viperă reţinută de fundulŭ cutieĭ printr'un fel de laţŭ de sârmă de alamă încinsŭ în giurulŭ corpuluĭ reptileĭ.

Ea era immobilă.

Déră rostogolea cu furiă duoĭ ochĭ fulgerătorĭ.

Pe cândŭ îşĭ aţintise privirea asupra ochilorŭ şérpeluĭ lăsânduse a fi pătrunsŭ de lucirea lorŭ magnetică, calculândŭ, prin effectul eĭ de acţiunea ce putea exercita asupra paserilorŭ micĭ, simţiĭ două ghiară aşedânduse pe umeriĭ sĕĭ şi un capŭ părosŭ atingândŭ facia sa. . .

Lăsă cutia să cadă şi se întórse repede.

Era ogarulŭ luĭ Iacob care voise se vadă; pestre umeriĭ luĭ Paolo, cea ce conţinea cutia.

Iacob începu să ridă.

Déră vipera scăpase şi Iacob observase acésta.

— Suite pe fotoliu dise ellŭ liniştitŭ luĭ Paolo.

— Déră tu?

— Nu te teme pentru mine.

Şérpele dispăruse.

Iacob începu să fluere uă arie plină de note ascuţite, amestecate de sunete răguşite formândŭ uă melodie selbatică; ellŭ se acompania dândŭ în masă cu bastonulŭ sĕŭ, în modulŭ cum negri cântă cu derbuka.

Musică straniă care ataca nerviĭ, dând tot-d'uă dată sufletulŭ simţurile uneĭ încântărĭ nespuse.

Vipera eşi tot-d'uă dată de sub uă mobilă. îşĭ arătă capul, corpul, şi începu a se tîrî spre bĕtrênŭ; să opri dumirea ei, se mișcă convulsiv, se ridică pe codă și se balansa după tact.

Hekevală grăbi tactul cântecului său răgușit; reptila sălta convulsiv; când nă dată căzu leșinată, pe urmă se deștepta sărind și încovoindu-se mai repede.

Intre două fluierături, Iacob zise repede Paolei:

— Ia-o și pune-o în cutie; și prinde-o cu sârma de fundul cutiei.

Ella îl privea speriată.

— Ia-o! repetă el imperativ.

Dară, ella n'ar fi atins-o pentru toată lumea.

Atunci Iacob apucă bastonul său și lovi parchetul, fără a înceta de a fluera; una din fete apăru.

Era aceea care privise pe Paolo într'un mod straniu.

Iacob îi arătă reptila care tot juca.

Ea se aplecă ca să o ridice; dară Paolo învingându-și silnic, se repezi înainte, apucă vipera de mijloc; capul îi trecuse printre degete urcându-se a se legăna în dreapta și în stânga, necunoscându-se de strânsoare; ochii ei jumătate închiși se asemănau cu aceia ai unui amator de muzică extaziată.

Paola trebue să fie fost prea palidă; contactul rece al viperei îi cauză o scârbă violentă; se grăbi de a depune această mică animală reptilă în cutie, și o prinse cu sârma de aramă.

— S'a făcut, zise ella.

Iacob în loc de a trece repede, cântă puțin câte puțin mai încet, și aria sa părea a se pierde în depărtare.

Și părea lui Paola că ultimele note se auzeau din depărtare de o leghe; în această distanță armonie ele erau de o dulceață nefinită.

Ascultândŭ, ellŭ privea pe juna fată care ca şi de rondulŭ cellŭ laltŭ, trecuse la spatele fotoliuluĭ bătrânuluĭ.

— Noemi, îĭ ḑise ellŭ, acestŭ Franceşŭ a făcutŭ pentru tine uă faptă curagiósă; de şi n'ar fi alergatŭ nicĭ un pericolŭ, tu 'ĭ datoreḑĭ uă recompensă, pentru că ar fi preferat un glonţŭ de puşcă de cât să atingă vipera; dăĭ mâna să'ţĭ o sărute şi lasăne.

Era în vocea hebreuluĭ nu sciŭ ce ironie amară ce Paolo înţelese şi ce ea trebue să fie priceputâ, pentru că păli uşorŭ; déră acesta fu un simţŭ trecătorŭ, pentru că în acelaşĭ momentŭ ea îĭ întinse micile selle degete plăcute cu stângăcie adorabilă.

Paolo nu cuteḑă să le strêngă pre tare de buzele selle în faţa bĕtrânuluĭ; i se păru că acea mână ţinută rĕspundea uşorŭ strângereĭ selle.

Juna fată plecă repede. Se întórse 'nainte de a închide uşa; de astă dată i se păru că vede aducândŭ degetele eĭ la buḑe.

Privirea luĭ Iacob fulgera; bĕtrênul sĕŭ câne se miscă mîrăindŭ; déră tóte acestea eraŭ efectele unuĭ moment. Stăpânul deveni éră ironicŭ; cânele se linişti.

Era profundŭ turburatŭ; Iacob trebue să fie observat acésta; déră ellŭ să ţinu bine, şi suferi cu maĭ multă linişte ochiulŭ cercetetor allŭ hebreuluĭ.

Luă cutia o pusă pe uă lespede, şi ḑise luĭ Iacob

— Vipera are douĕ imflăturĭ; voĭ întinde despărţirea, şi vom vedee ce se află de desub.

Luă douĕ beţişóre, despărţi umflăturile, şi uă dungă galbenă lucindŭ ca aurulŭ se arăta prea distinsŭ; déră pelea vipereĭ alunecă printre unulŭ din beţişóre, şi dunga galbenă dispăru.

— Ne îndemânatecule! ḑise repede Iacob cu uă voce aprinsă.

Ridică capulŭ, şi vĕḑu pe facia sa desfigurată de témă, ivinduse marĭ picăturĭ de năduşélă.

— Iute, iute! ḑise ellŭ, reîncepĭ Nu veḑĭ că suntŭ emoţionatŭ! Şi emoţiunea róde şi omóră!

Ellŭ se grăbi de a 'şĭ începe experienţa. De astă dată, avu mâna sigură; dunga galbenă se vĕḑu din nuoŭ; ea arunca la lumina lampeĭ reflecte de aurŭ curatŭ.

Iacob deveni palid.

Paolo căută să citéscă în gîndirea sa; déră hebreul îllŭ sforţă cu uă privire imperativă, de a pleca ochiĭ.

— Inchide acéstă cutie! ordonă ellŭ.

Paolo se supuse.

— Pune-o la locŭ.

Junele execută acestŭ ordinŭ.

— Acum, ḑise hebreulŭ, te oprescŭ de a mĕ spiona de a mă urma.

»Adu'ţĭ aminte că vom pleca în curândŭ în Sahara, prepară-te da voiajiŭ.

»Plécă.

„Mâne te voĭ chema.»

Paolo emoţionat de acéstă convorbire terminată în modŭ aşa de repede se înclină ca semnŭ de înţelegere.

»Bĕtrânulŭ chemă.

Noemi apĕru.

— Condu pe óspele meŭ, ḑise hebreulŭ.

Juna fată luă pe Paolo de mână şi 'lŭ conduse de a lungulŭ coridórelorŭ.

Aprópe de pórtă se întórse.

Corsarulŭ fu ca încatenatŭ de uă privire din ochiĭ marĭ negriĭ aĭ juneĭ fete.

Ellŭ tresăriĭ din creştet până în picióre.

Tot-d'o-dată, acéstă frumósă jună fată, coprinse pe acestŭ june, pe acest copil în bracile selle, îllŭ strânse cu înfocare, şi, uimită de tot îllŭ întrebă:

— Voescĭ tu să mĕ iubescĭ?

— Illŭ oprescŭ! . strigă o voce.

Era a bĕtrânuluĭ Iacob.

— Plécă, Paolo! adăogă ellŭ.

Noemi fugi plângândŭ.

Corsarulŭ deschise pórta, eşi, şi o închise; ellŭ şovăea ca un om beatŭ.

CAPITOLUL V.-lea

Părăsind pe Iacob, capul şi anima sa ardeaŭ ca foculŭ; era coprinsŭ de speranţe nebune; visurĭ de amor, visurĭ de furtună.

Cu tóte acestea zephirulŭ mângâindu'ĭ fruntea îllŭ linişti puţin câte puţin, îşĭ recepu sângele rece şi voi să analiseḑe evenimentele acesteĭ serate.

Era liberŭ tótă nóptea.

Ellŭ eşi din algerŭ şi rătăcea prin câmpiĭ, umblând în voea întâmplăreĭ.

Şacaliĭ, hyenele trecéŭ şi se întorcéŭ pe dinaintea luĭ, lătrândŭ şi urlândŭ, nu luă sémă nicĭ la ochiĭ lor lucitorĭ, nicĭ la formele lor bizare mărite de umbra mişcărilor lor fometóse. Linistit, ar fi despreţuitŭ aceste animale neofensive în privinţa omuluĭ; în acéstă oră, nu s'ar fi preocupat nicĭ chiar de un leŭ.

sbârnăitulŭ insecteloră, isolarea în care se află nu 'ĭ caudară nicĭ un efectŭ; era prea ocupatŭ.

Când sufletul este cutropit de un sentimentŭ adânc, frica nu maĭ are loc într'nsulŭ.

Ellŭ se gândea la Noemi şi 'ĭ se părea că o vede, sburênd transparentă, uşóră în giurul luĭ.

Ş'apoĭ acea problemă mare a vieţeĭ eterne îllŭ urmărea, îllŭ obosea: umbla fără a calcula drumulŭ strebătutŭ, sosi la fortul El Djem fără să ştie că se apropiase de dînsulŭ.

Făcuse treĭ leghe şi să îndreptase spre acestŭ fortŭ de care vorbise Iacob, fără să fie calculatŭ direcţiunea, împinsŭ numaĭ de un felŭ de instinctŭ.

Acele ruine marĭ, încoronândŭ un vârf pustiŭ şi desolatŭ, în óre-care circumstanţe l'ar fi inpresionatŭ. Printre crăpăturĭ vêntulŭ sufla cu tărie, sguduind petrile imenseĭ clădirĭ, scoţând plângerĭ lamentabile din adâncul suteraneloră.

Déră ellŭ pătrunse fără să şovăiască în medi-loculŭ acestor ruine, se instală într'un turnuleţ de unde avea vederea peste câmpie, şi privea trecând d'asupra sa, nuoriĭ care sburaŭ şi descoperéŭ rondurĭ rondurĭ oglinda azurie a ceruluĭ.

Ellŭ credu că prin adjutorul linişteĭ şi al raţionăreĭ va reuşi de a rîde de elixirulŭ de viuetiă lungă, de resecţiunile succesive, de nemurirea terrestră posibilă. Déră nu.

Din ce rescolea cestiunea pe diversele eĭ fase, din atât credea într'uă soluţiune.

Se lupta în van contra atracţiuneĭ neresistibile care trăgea spiritul sĕŭ în câmpiile infinituluĭ.

Fórte nesocotit acela care apucă asemenea drumurĭ!.

Numaĭ uă lovitură violinte, uă isbire saluturie ellŭ póte scóte şi împedeca de a sosi la capătulŭ acestor alegerĭ nebune, în care seŭ angajiat atîtea spirite eminente rătăcinduşĭ raţiunea printr'aceste cercetărĭ cuteḑătóre.

Tentative vane, pre cât timp curentulŭ spirituluĭ omenescŭ nu va ştie ce e viuetia.

Uă mână debilă nu va putea ridica aceste vălurĭ dese pre care atâtea generaţiunĭ nu le aŭ putut rupe; sĕ lăsăm săşĭ îndeplinéscă progresulŭ încetişor opera sa fără să'ĭ grăbim timpulŭ...

Ellŭ reflecta, contâmplând infinitul ceruluĭ, adâncitŭ în gândirĭ profunde, când un sgomotŭ de pasurĭ se auḑi.

Privi...

Sub dânsul la pólele întăririlorŭ, se desemna profilulŭ luĭ Iacob.

Era singurŭ...

Iacob se opri; îşĭ puse cutia pre pămăntŭ şi începu se inspecteḑe localitatea cu scrupulositate.

Paolo se ascunse la spatele turnuleţuluĭ; ellŭ nu 'lŭ vĕḑuse; nu'lŭ bănuia aci.

Nu luase cânele sĕŭ mare negru cu dânsul.

Paolo să miră de uă cam dată; déră este imposibil de a opri un câne să nu latre şacali, şi pentru uă lucrare secretă, ogarulŭ ar fi fost un companion supărătorŭ.

Işĭ aminti ordinulŭ dat de Iacob de a nu'lŭ spiona; dară curiositate este una din pasiunile, cele maĭ forte alle omuluĭ; maĭ forte de cât amorulŭ, maĭ forte de câte ura, maĭ forte de cât ambiţiunea şi avariţia.

Pentru a o satisface cine-va sacrifică tot, trecut, viitorŭ, şi present.

Ar fi trebuit să se ducă drept la Iacob, să'ĭ spună cum a venit la fortŭ, şi să se retragă dacă i se ordona.

Nu. El remase pititŭ pe marginea rempartuluĭ, compromiţându'şĭ tótă viueţia ca să afle secretulŭ centenaruluĭ.

Cea ce 'l intriga maĭ mult era cutia.

Blestemată cutiă!

Fără dânsa...

Fără dênsa, ar fi urmatŭ cu minte şi legalŭ.

Fără dênsa s'ar fi dus, şi nu era să se întîmple nimic din câte s'aŭ urmatŭ.

Déră vipera încornorată îĭ coprinse imaginaţiunea; dunga eĭ aurie, ce emoţionase atât ce mult pe Iacob, părea a fi cheia vre unuĭ mister; acest infernal micŭ animalŭ, cu ochiĭ luĭ de diamant negru, i se părea supra-natural.

Voi să afle...

Fatală dorinţă.

Iacob, după ce se asigurase de loculŭ ce căutase să cunóscă şeḑu pe uă pétră.

Ellŭ era în prada unei turburărĭ extreme, pre cât putea cine-va judeca din tremurătura nervósă a mânilor selle, care deschidéŭ capacul cutieĭ.

— Ce o să facă? se gândi Paolo; ce are de gând să practiceḑe bĕtrânul vrăjitorŭ.?

Deră nu ghici nimic până în ultimul moment; creḑu că hebreulŭ urma din acele conjurărĭ magice, cunoscute alchimistilor din evul mediu.

Iacob scóse din cutie vipera, o privi un moment, pe urmă o puse jos.

Paolo să miră prea mult vĕḑênd că Iacob legase uă aţă de gâtul reptileĭ, ast-fel că uă ţinea precum cine-va ţine un câne legat de lanţ.

Micul şérpe remase nemişcat pre pământ.

Iacob păru supăratŭ; déră ca un om care concepe uă inspiraţie repede, îşĭ lovi fruntea, îşĭ aduse mâna stângă la buḑe, şi, şi prin duoĕ degete deschise ca furca, dete uă fluerătură subţire.

Vipera începu să fugă îndată trăgandŭ aţa. Iacob se lăsă a fi dirigiatŭ de viperă, grăbindŭ mersul eĭ prin fluerărĭ repeţite.

Adjunseră amênduoĭ la derâmătura ce timpul făcuse în rompartŭ. Vipera căută să se strecóre printre petrele gramădite.

Iacob o opri.

Din instinct Paolo auḑi bătrâna sa voce spartă murmurândŭ:

Aicĭ este!

Hebreulŭ trase vipera la dânsulŭ, o luă în mână şi uă închise iară în cutie.

Pe urmă se îndreptă spre un alt punct al fortuluĭ

Paolo nu cuteḑă să se miscc; îllŭ urmărea cu privirea; ellŭ dispăru.

Voind să'lŭ urmăréscă, se atârnă de zidŭ şi făcu o săritură înfiorătóre.

Când eştĭ turmentatŭ de curiositate, nu maĭ cunoştĭ nicĭ un obstacol.

Căḑu aprópe de dărâmatură; maĭ că avea plăcerea de a sa opri acĭ şi de a rostogoli petrile; ellŭ ḑisese:

Aci este!

Déră se gândi că sa'r putea întórce şi că este maĭ bine să urmeḑe pe bătrân.

Străbătu repede zidulŭ, acoperit de umbrele turnrrilor ruinate, gata de a se lungi jos dacă Iacob ar reapare.

Acésta se întórse în adever, şi Paolo se culcă jos, printre ghimpiĭ porumbarilor crescuţĭ printre zid.

Hebreul trecu aprópe de dânsul, întorcânduse la dărâmătură şi ducând în spinare instrumente de lucru: un târnăcop, uă lopată, un drug de ridicat, câte trele de forme particulare, şi neapărat prea uşóre, căcĭ bătrânul părea a le duce cu uşurinţă.

Se opri în facia dărâmături şi începu să sape cu mare neastâmpăr.

Junele, nemişcat, oprindu'şĭ respirarea, privea, asculta, aşteptânduse la uă deslegare straniă; la vre uă catastrofă asemănată cu acelea cu care se termină legendele fabulóse alle evuluĭ mediu.

Iacob lucra cu uă ardóre extremă; frigurile trebue să fie galvanisat pe bĕrân.

Sub mâna centenaruluĭ, petrele sburaŭ şi se rostogoléŭ cu sgomot pe şanţurĭ în jos.

Acest om bătrân în medilocul ruinelor antice, cu barba sa albă, lungile sele bracie, croniul sĕŭ gol, privirea'ĭ sybilină, acest hebreŭ misterios, răscolind citadela antică, acest înţelept straniu cercetâd un secret şi maĭ straniu, luase în ochiĭ săĭ proporţiunĭ supra omenescĭ.

El nu maĭ cuteḑa să se misce.

Hebreul îşĭ urma opera de distrugere cu încăpăţinare, mânuind târnăcopul, şi lopata cu uă forţă de june.

Uă témă ţintea pe Paolo de tărîmŭ, uă curiositate violentă îllŭ inpingea să se apropie.

Luptă interióră cu două simţiminte contrariĭ.

Curiositate îllŭ invinse, căcĭ fără să scie să află duoĭ paşĭ departe de bătrân; innaintă încet, cu uă îndemânare fără margine, maĭ mult resultat allŭ instinctuluĭ de cât allŭ inteligenţeĭ, pentru că nu se gândea la cea ce face.

Este de observat că pe când spiritul este distrat la om, institutul veghiadă.

Uă tufă mare spinósă îllŭ opri şi îllŭ protegiă tot-d'o-dată, Paolo se aşedă la spatele acestuĭ obstacol.

Iacob, lucră mult timp uă oră aprópe.

Paolo observă că puţin câte puţin săpase un fel de intrare într'uă poternă.

Când fu destul de mare pentru a'ĭ permite intrarea, introduse corpul pe jumăte într'însa, se asigură că va putea intra şi pe urmă se retrase.

Se întórse în partea despre Paolo, îşĭ şterse fruntea, beu uă înghiţitură dintr'un licuid conţinut într'uă sticlă mică, şi se depărtă din locul căutărilor selle. Trecu aprópe de june fără a 'l vedea. Era emoţionat peste mĕsură, neapărat din causa medicamentuluĭ ce luase.

Paolo observă că fruntea sa strelucea, că ochiĭ sĕĭ repedéŭ fulgere şi că mânile selle uscate trosnéŭ atingândule.

Murmură diceri răguşite, în linba hebraică pre cât putu înţelege corsarul; şi acésta umblând repede.

Dispăru la unghiul bastonuluĭ fortuluĭ.

Tot-d'o-dată, fără nicĭ un raţionamânt, fără motiv, fără să ia uă decisiune prealabile, print'uă pornire de uă iuţélă care 'l puse în mirare maĭ târdiŭ, Paolo sări spre intrarea făcută de Iacob.

Neapărat că inteligenţa sa ou calculă, nu discută acest act inspirat prin acele facultăţĭ interióre alle sufletuluĭ allŭ căror rol obscur nu este încă bine definit.

Ellŭ făcu atuncĭ cea ce face soldatul care, convins că face uă culpă şi va fi împuşcat, şi cu tóte acestea, tot trage uă palmă officiarului sĕŭ; gândirea, desaprobă acest act, că opreşte braciul; ea ar voi să'l paraliseḑe; déră pus în mişcare prin resorturĭ secrete, independinte de voinţă, braciul se ridică, mâna recade şi uă crimă (din punctul de vedere militar) s'a urmat fără ca să participe saŭ să fie consimţit chiar.

Cea ce se întâmplă corsaruluĭ se póte compara cu mişcarea din loc a uneĭ bucăţĭ de fer mergând spre magnet în contra legeĭ atracţiuneĭ care tinde a'l manţine pe loc.

Se stricoră prin intrarea făcută, şi se află într'un coridor lung care înnainta în pământ; nu 'ĭ putea vedea capătul; era întunerec complect în acéstă suterană; déră uă piatră ce se rostogoli şi al căreĭ echo rămase în depărtare, îllŭ făcu să aprecieḑe distanţa prin întinderea sunetuluĭ.

Uă dată intrat în acéstă galerie, se gândi că Iacob revenind îllŭ va surprinde într'însa.

Intr'uă clipă 'şĭ scóse încălţămintea, o luă în mână ca să nu facă sgomot, şi aprinse uă lumânare.

Atuncĭ vĕḑu, desfăşurânduse în facia sa, una din acele trecerĭ ce servă a conduce trupe din interior în exteriorul forturilor; mĕsură cu ochiul vre o treĭ-ḑecĭ de metri până la prima cotitură.

Stinse lumânarea şi merse atât de iute pre cât putu numărind paşi înnaitând, ca să se feréscă de a se lovi la cotitură, la care ajunse îndată.

Se ascunse acolo.

Aştepta...

CAPITOLUL VI.-lea

In momentul acesta, îĭ perise orĭ ce altă gândire afară de acea care se raporta la secretul luĭ Iacob; nu se maĭ gândea nicĭ la Noemi, nicĭ la promisiunea sa de a nu spiona pe centenar; nu maĭ aprecia nicĭ binele nicĭ rĕul, nicĭ justul séŭ injustul; nu maĭ era un om având un arbitru liber; nu maĭ era ellŭ ci uă mașină pusă în mișcare de uă curiositate.

Phenomen curios, fórte necunoscut de reciĭ philosofi care aŭ raţionat pasionat fără să le încerce, și care condamnă ca culpabilĭ, pe ómenĭ împinșĭ fără voea lor de uă atracţiune fatală de care nu aŭ putut scăpa.

Ellŭ sta ascuns, nemișcat, cu gândul întins, cu uchiĭ fixaţĭ; străbătând întunerecul intrăreĭ coridoruluĭ.

Auḑi afară pașiĭ luĭ Iacob care se întorcea.

Acéstă suterană, ca grotta luĭ Denis, tiranuluĭ Syracuseĭ, forma prin acustică uă urechiă gigantică.

Era întâmplare, era combinaţiune prevĕḑută de architectul fortuluĭ, nu scia, și nu se îngrijea de acésta; déră nu 'șĭ amintea în viitor fără să se cutremure, de effectul nervos ce produseră asupre sa vibrările peste măsură mărite alle pasurilor hebreuluĭ călcând tărâmul.

Umbra luĭ Iacob, astupând lumina intrăreĭ în galerie, îĭ anuncia apropierea sa.

Bătrânul Iacob intră în suterană; ducea într'uă mână lanterna sa, în cea laltă, cutia în care se afla închisă vipera.

Ișĭ puse lumânarea jos, scóse reptila, se asigură de aţa cu care era legată îndoind'o după deget, și o întărâtă prin fluerăturĭ de care rĕsună tótă galeria.

Șérpele se tîră repede; déră în loc să se îndrepteḑe spre fundul galerieĭ, se întórse repede înapoĭ spre intrare apucând la drépta și căutând să intre printre petrele rĕŭ așeḑate ale uneĭ ușĭ secrete ḑidite.

Maĭ târḑiŭ, esaminând aceste locurĭ cu atenţiune, Paolo recunoscu că acéstă aparinţă de uşă era un fel de redută boltită, în modul retragerilor construite prin tunele ca să adăpostéscă pe ómeniĭ surprinşĭ de locomotivă; acésta era fórte spaţios şi formă uă cameră de aprópe de patru-ḑecĭ de metri pătraţĭ lărgime.

Officeriĭ noştri de geniu pretinseră maĭ în urmă, că servea de a adăposti postul îndatorat cu paḑa poterneĭ.

Intrarea acesteĭ camere, saŭ maĭ bine a acesteĭ pivniţe, era astupată; déră ḑidariĭ trebue să se fie grăbit cu lucrul lor, ccăĭ cementul nu era bine spoit, materialul rĕu aşeḑat; se recunoştea cu tóte acestea încă intenţiunea arhitectuluĭ de a ascunde scopul acesteĭ lucrărĭ adâncindul în ḑid.

Iacob înghiţi câte-va picăturĭ din elixirul sĕŭ. şi se puse pe lucru cu ardóre convulsivă.

Paolo urmărea progresul bătrânuluĭ cu nelinişte; deslegarea se apropia, presimţea acésta.

Ce căuta hebreul în zidul acesta?

Un tesaur, póte

Póte şi un secret.

Atâtea drame sângeróse, atâtea crime teribile se petrecură în acest fort antic, sinistru păḑitor allŭ algeruluĭ.

Ellŭ vĕḑu trecând pe pólele sele valurile sgomotóse a uă sută de popülĭ diversĭ, acoperind oraşul cu cenuşă şi ruine; înnăbuşise miĭ de revolte, şi prăstiile selle, în timpiĭ anticĭ, tunurile, în timpiĭ modernĭ, sdrobise cu projectilele lor oraşul cellŭ maĭ resbelator allŭ Africeĭ.

Cea ce 'l preocupa maĭ cu sémă, era óre care legendă prea mult acreditată printre Arabĭ, care spune, că într'uă boltă a furtuluĭ, ḑace una din fiicele unuĭ Paşa allŭ Algeruluĭ. condamnată de părintele eĭ, în urma unor aventure romantice, ca să fie închisă de viue, în ecéstă despărţire zidită.

Beiul care urmase acestuĭ parinte neînduplecat ordonă să se deschidă camera suterană a principeseĭ, ca să o îngrópe în pământ sanctificat, în cimiturul musulman, onorurile datorite ranguluĭ sĕŭ.

Déră, minune nexplicabilă! Juna copilă se găsi rumenă şi fragetă, ḑâmbindă şi dormind un somn dulce, pe când tot se ascepta a o vedea mórtă şi descompusă.

Pe urmă, capriciu neînţeles! Beiul prevenit de cea ce se întâmplase, veni în persónă să védă acéstă minune, a constatato şi a ordonat ca se nu atingă nimenĭ de juna copilă, să se închidă bolta hermetic promulgând pedépsă cu mórte pentru orĭ-cine s'ar atinge de dânsa.

Se ḑice, că beiul voea să vadă dacă principesa va maĭ trăi mult timp, propuinduşĭ de a deschide bolta maĭ târḑiŭ iarăşĭ.

Paolo scia că tóte legeneele arabe aŭ uă baḑă reală; putea fi ceva adevĕrat în legenda acésta.

Iacob neapărat avea cunoştinţă despre acéstă historiă; fusese intendent allŭ maĭ multor beiĭ; póte că în urma stăruinţelor selle saŭ zidit intrarea iarăşĭ; lungile selle cercetărĭ asupra prelungireĭ vieţeĭ omeneştĭ făcea pe Paolo să presupună acésta.

Déră pentru ce vipera acea?

Pentru ce acellŭ fellŭ de înconjurare cabalistică?

Un învăţat ca Iacob nu putea crede în nimicurile vrăjitorilor evuluĭ-mediu.

Tot-d'o-dată uă rostogolire de zid smulse pe Paolo din cugetările selle.

Un colţ de zid căḑuse.

Uşa era desbinată, încă câte-va petre sta amenințătóre d'asupra surupătureĭ; déră, hebreul în impaciența sa riḑică trecerea, şi intră în boltă.

Prima idee a corsaruluĭ fu de al urma; eşi cățĭ-va paşĭ din ascunḑătórea sa.

De uă dată se opri.

In acest moment decisiv, lua întrégă şi deplină posesiune asupra sa; îşĭ aduse aminte şi de Noemi şi de promisiunea dată bătrânuluĭ, cât şi de amenințările acestuia.

Un fulger de rațiune îĭ lumină creriĭ; îĭ fu ruşine de rolul sĕŭ; simți că părea să fugă de timp ce se angajase de a nu spiona nicĭ uă dată pre centenar.

Sunt momente când consciința se deştéptă şi vorbeşte maĭ tare de cât pasiunile omeneştĭ; luă decisiunea de a se întórce.

Ferice dacă ar fi putut face acésta!

Pentru ca să ese afară, trebuea ca să trécă pela dărîmătura făcută de Iacob; trebuea să se urce binişor ca să nu'ĭ atragă atențiunea; se temea din instinct de lupta ce avea să susțina contra însuşĭ persóneĭ selle, când se va afla aprópe de bătrân, atât de aprópe de locul unde ḑăcea secretul.

Afară având spațiul în favórea sa ar fi triumfat de tentațiune; s'ar fi repeḑit în fuga mare într'uă direcțiune; opusă de a luĭ Iacob; 'şĭ ar fi înfrânat periculósa sa curiositate.

In acéstă galerie unde era nevoit să stea pe loc, unde vedea uşa secretă.

Uă privire este aşa de uşor aruncată, ochiul este aşa de uşor de uimit, rațiunea rătăceşte atât de lesne?

Eĭ bine! legal, creḑ că face maĭ bine de a rămâne din dosul cotitureĭ care ’ĭ servea de adăpost.

Este de creḑut că sufletul în óre care crise are presimţirĭ pe care sciinţa le póte explica; facultăţile şi simţurile iritate obţin uă putere nespusă, indice nepătrunse cu uă luciditate necreḑută şi comentate momental.

Ş’apoĭ magnetismul trebue să jóce un rol mare în aceste circumstanţe; strălucirea electrică a fiinţelor şi a obiectelor, sosit la maximul instensităţeĭ sélle, are uă putere de pătrundere enormă, şi se pot produce effect la distanţe necreḑute.

Era óre bănuiala care făcu pe hebreŭ să ese din cameră; saŭ vre un avertisment secret indicânduĭ cugetarea, dată prin una din acele presimţirĭ tăgăduite mult timp, şi care sunt astă-ḑĭ admise de ómenĭ eminenţĭ.

Orĭ cum ar fi fost, cu lanterna înmână, ellŭ se uita în giurul sĕŭ; déră nu ’ĭ trecea prin minte ca cine-va să se fie întrodus în suterană; ellŭ nu inspectă de cât uşa şi laturile eĭ.

Cu tóte acestea aruncă în direcţiunea corsaruluĭ uă privire care apasa greŭ asupra acestuia.

In fie intră.

Paolo auḑi atuncĭ un sgomot... un sgomot sec, metalic, care vibra clar, sonor, strălucit; i se părea că cascade de piastri, de ludovicĭ, sechinĭ cădeaŭ pe valurĭ de aur.

Iacob găsise uă comóră!

. . . .

Aurul suna.

Paolo nu vedea pe Iacob, déră ’şĭ ’l imagina, ridicând cu pumniĭ plinĭ monedele înţesate, lăsândule să cadă pe grămeḑile marĭ care umpléŭ suterana.

Prin urechile sele atinse de sunete diverse, îşĭ imagina destul de esact, tesaurul fabulos descoperit de hebreŭ.

I se părea că călca pe monede, cunoscu asemenea că printre elle trebue să se afle şi drugĭ a căror cădere era prea grea; atêt de grea în cât Iacob trebui să renunţe a ridica unul dintr'ênşi, pentru că d'a suspine de om neputincios de a mişca un obiect greŭ.

Paolo dete tótă atenţiumea la cea ce se petrecea în cameră. încâtŭ uită decisiunea şi situaţia sa; spiritulŭ seŭ fu coprinsŭ de acéstă idee : sĕ afle cea ce puteaŭ conţine celle patru ḑidurĭ alle acelleĭ ascunḑătorĭ.

Curiositatea îşĭ reluă îndată imperiulŭ săŭ ; aurulŭ adăugă uimirea sa seteĭ de a afla. - ellŭ înaintă spre ascunḑătóră. Darră, nesocotinţă neexplicabilă (allŭ căreĭ motivŭ illŭ căuta în vanŭ), în de a se tîrî pe brâncĭ, în locŭ de a se feri, merse dreptŭ şi repede spre comóră.

Ast-fellŭ surprinse pe Iacob.

Lampa lumina sala ; aurulŭ acoperea pămîntulŭ, pavându-lŭ cu avuţiĭ nespuse pe care centenarulŭ le călca cu sandalele sélle.

Dară cea ce nu putea ghici Paolo, printre pistole, drugĭ şi piastri, eraŭ amestecate bijuteriĭ, inele; brăţarĭ şi centure strălucirea schinteetóre a diamantelorŭ illŭ uimi.

Orĭ ce preţuire era imposibilă.

Iacob era liniştitŭ

Ellŭ proceda la uă alegere inteligentă, care 'ĭ permitea de a lua îndată cu dênsulŭ valorile celle maĭ precióse, sub formatulŭ cellŭ maĭ uşorŭ.

Alegea mărgăritarele şi diamantele.

Era în realitate uă natură putinte acea a hebreuluĭ;

speranţa îllŭ emoţionase ; realitatea îllŭ află rece, decisŭ, calculatorŭ.

Paolo îşĭ perdu cumpătulŭ.

Intră fără sĕ scie ce face ; lovindŭ; cu călcâiulŭ sĕŭ, tapetulŭ metalicŭ ; priivindŭ tóte cu uimirea stupidă sare paraliḑă facultăţile ; nebunŭ póte, rătăcitŭ de sigurŭ, ne-avĕndŭ nicĭ unŭ planŭ, nicĭ uă amintire, nicĭ uă prevedere de cea ce s'arŭ putea întêmpla.

Oare-care-visurĭ daŭ uă ideă de acéstă stare a sufletuluĭ.

In aceste visurĭ, cine-va vede desfăşurându-se, fŏrŏ sĕ ia parte; minunĭ în care este amestecatŭ; adecă că jócă întrênsele unŭ rolŭ pasivŭ; atuncĭ nu se interesédă de cea ce se petrece; de câtŭ din necesitate, şi nu caută de câtŭ sĕ vaḑă fŏrŏ să caute de a influenţa asupra mersuluĭ evenimentelorŭ.

Ast-felŭ fu şi cu dênsulŭ.

Dară nu visa nicĭ de cumŭ.

Innotă în plină realitate.

Afară de acestea nu'ĭ veni idea că ar putea dormi; şi sub presiunea unuĭ visŭ, illusiunea lasă tot d'auna uă bănuială ; inteligenţa ce dormitéḑă nre tresăriturĭ, şi omulŭ cunecatŭ de uă uimire caută să scape de dînsa; ellŭ se consolă ḑicăndu-şĭ :

Voĭ eşi din amorţirea acéstă. Cellŭ care viséḑă unŭ visŭ frumosŭ teme de deşteptare.

Ellŭ, ellŭ simţea realitatea prin toţĭ pŏriĭ sĕĭ.

. . . .

Iacob smulsŭ de preocuparea sa, se întórse şi 'l vĕḑu

Din mantia sa ssóse un revolverŭ.

Un revolverŭ.

Paolo îşĭ aduse aminte că remase înmărmuritŭ vĕḑèndu-lŭ

Acésta era în contrast cu localitatea; hebreul trebuia să aibă un pistol cu cremene lucrat cu sârmă de argint, ca orĭ care oriental.

In loc să 'l opréscă, în loc să protestede, saŭ să caute să înlăture lovitura, ellŭ se gândea la acésta.

Iacob dete foc....

Nu cunoscuse pe Paolo.

Glonţul îllŭ lovi...

Iacob trăseri cu prea multă emoţiune; glonţul nu atinse de cât braciul juneluĭ, rupându'ĭ carnea puţin,—simţul era ca un biciŭ ce se lipeşte de corpul gol.

Hebreul avea maĭ multe glonţe de tras; Paolo înţelese acésta, şi se aplecă repedinduse spre dânsul, a două detunare trecu d'asupra capuluĭ sĕŭ. Iacob fu rĕsturnat, desarmat într'uă clipă şi redus la neputinţă.

Recunoscuse în fine pe corsar.

Sub mâna sa care 'l ţinea trântit, murmura imputărĭ de care Paolo se simţi atins

— Heĭ! maestre, îĭ dise ellŭ, după ce aĭ voit să mă asasinedĭ nu trebue să mă tratedĭ ast-fel. Ridicăte.

Iĭ dete ajutor ca să pótă face acésta.

Iacob îllŭ privi cu un aer speriat; ellŭ, râdea de frica sa, neavând nicĭ uă cugetare rea.

— Maestre, îĭ dise ellŭ, nu te amăgi; nu'ţĭ voesc nicĭ un rĕŭ; sunt căit că 'mĭ am călcat promisiunea.

— Bine, îĭ dise hebreul desarmat de frasa acésta; eştĭ maĭ puţin culpabil de cum credeam. Umpleţĭ buḑunarele de bijuteriĭ ca mine: ia orĭ cât poţĭ duce fără a descepta bănuială intrănd pe porţile oraşuluĭ. „Şă ne grăbim.“

Paolo era încântat de schimbarea ce luase afacerea, ellŭ îşĭ dicea că:

Pardonândul Iacob, se va întórce în Alger, acolo va vedea pe Noemi, şi..., Şi mânile sele tremurânde răscolea aurul pentru ca să alégă petrile preçióse.

— Destul, îĭ ḑise Iacob după un moment, nu face imprudenţe. Sĕ nu risicăm de a perde tot, nu trebue să’ĭ trécă cui-va prin minte de a ne căuta când vom trece pe la rovine. Vom face al duoilea voiagiŭ cu catârĭ, şi vom ridica tot.

— Sĕ mergem, ḑise Paolo.

— Nu încă! respunse Iacob. Porţile nu se deschid de cât la ḑiuă; nu trebue să intrăm în oraş de cât la şépte ore ca cum am fi făcut uă preumblare de diminéţă. Să şedem, şi să fumăm vorbind până la ḑiuă.

Inima corsaruluĭ tresărea de bucurie; bătrânul Iacob îllŭ trata cu familiaritate, fără ură: ellŭ se credea în culmea tutulor dorinţelor selle.

Işĭ scóse chiséua ca să ’şĭ facă uă ţigară; Iacob fuma dintr’un mic ciubuc indigen.

— Déră ce tutun fumeḑĭ tu? întrébă hebreul cu interes.

— Boson, îĭ respunse corsarul.

— Boson este cellŭ maĭ bun ḑebitant din Alger, este adevĕrat, ḑise hebreul; déră iată Tuşran excelent pentru çigarete. Incércă.

Ellŭ primi, avea uă confienţă órbă, când trebuia să se témă şi să bănuiască tóte.

Convorbiră amândoĭ...

Déră la a doua çigaretă, simţi capul îngreunânduse, tóte danţaŭ în faţa ochilor seĭ.

Puţin câte puţin somnul îllŭ coprinse; cu tóte luptele, adormi fumând...

. . . .

Lungĭ ore.... ḑile trecură până când se deşteptă în fine.

In giurul sĕŭ... nu maĭ era nimic.

Iacob dispăruse.

Tesaurul era ridicat.

Nu rĕmăsese de cât suterana.

Paolo se ridică şovăind, îşĭ àminti celle petrecute şi eşi la lumina sóreluĭ.

Ellŭ strelucea luminând câmpia, Paolo se încălḑi la raḑele selle dătătóre de viuetiă.

Intremat de îndelunga sa ḑăcere, îşĭ adună ideile, şi 'şĭ aduse de tóte bine aminte

— Probabil că 'mĭ a dat tutun cu opium, precum fuméḑă adese-orĭ indigeniĭ!

„Trebue să fie furios pe mine.

In momentul acesta căuta prin buḑunare; găsi 'ntru unul uă scrisóre scrisă pe pergament.

Citi cu nesaţiŭ.

»Să tacĭ, să nu încércĭ nimic pentru a mĕ afla, să aşteptĭ... acestea, sub pedépsă de mórte.“

Şi ca post scriptum:

„Să aşteptĭ, pentru tot-d'auna póte...“

Paolo, descuragiat, apucă cu anima îndoită drumul Algeruluĭ.

CAPITOLUL VII-lea

Ellŭ rătăcea, prin Algerŭ de cincĭ-spre-ḑece ḑile, necuteḑând conform ordinuluĭ luĭ Iacob, să se aproprie de Ghetto, vĕḑênduse condamnat de a'şĭ perde tóte speranţele.

In van istorisise amiculuĭ şi confidentuluĭ sĕŭ neferi-cirile încercate; Ludovic îllŭ trata de visionar.

Un cuvânt asupra acestuĭ june care era să fie împuşcatŭ de Françeḑĭ în ajunul conchisteĭ, şi care se asociase viuteĭ corsaruluĭ dupĕ întâlnirea lor pe al duoilea brik luat.

Juniĭ ergaŭ uniţĭ prin celle maĭ sincere legămine de amicie:

Se iubeaŭ ca duoĭ fraţĭ

Trecutul lor cementase acéstă legătură şi ferecase lanţul simpatic care unea ambele lor existenţe.

Ludovic, devenit al duoilea căpitan al luĭ Paolo, era un june frumos, tare, sprinten, cu ochiĭ negriĭ lucitorĭ, cu fruntea cam mică, déră dréptă; şi trăsurile feţeĭ prea accentate.

Nasul mic, déră aquilin, era de un desemn prea fin; buḑele micĭ, déră correcte, anunţaŭ uă energie mare, şi póte şi puţină cruḑime.

Déră privirea ’ĭ era onestă.

Façia ’ĭ era graçiósă, expresiunea generale a capuluĭ în fine, era generositatea.

Ludovic avea temperamentul focos, inima cuteḑătóre, spiritul vesel; gura ḑâmbitóre; ironia cădea după buzele eĭ precum cade apa dintr’un isvor: déră era ironia fină, uşóră, attică.

Era de cincĭ-spre-ḑece anĭ.

Primiise uă creştere prea alésă.

Cum se afla ellŭ, în serviciul beiuluĭ?

Prin una din acelle fatalităţĭ care aŭ condus innaintea conchisteĭ atâtea fiĭ de familie în Alger.

Ludovic era născut din părinţĭ necunoscuţĭ; şi aşeḑat într’un colegiŭ.

Până în etate de patru-spre-ḑece anĭ era întreţinut cu eleganţă, fără ca să fie sciut de unde ’ĭ venea sumele consacrate pensiuneĭ şi plăcerilor selle, tot-de uădată uă epistolă îllŭ anunciă că adjutórele i saŭ tăiat, şi îllŭ consilia de a se angagia în marina comerciale ca elev.

De la cine epistola acésta?

Imposibil de a o afla.

Ludovic iubea marea, ca orĭ care bun marsilies; ellŭ se angagiă.

Pe puntea naveĭ, făcu cunoscinţă cu corsarul.

Ce navă era acésta?

Cum a luat'o corsarul? Ce parte luase Ludovic în afacerea acésta?

Ce saŭ petrecut în urmă?

Cum a regăsit Paolo pe Vandramin?

Iată atâtea cestiunĭ pe care nu le putem resolva.

Narând uă istorie adevĕrată, dispreţuim de a inventa punctele remase întunecóse în viuetia heroilor noştriĭ.

Asupra luăreĭ brikuluĭ allŭ duoilea nu ni s'a putut da nicĭ uă relaţiune.

Déră presupunem că pe acéstă navă s'a preînnoit uă dramă ca cea din tâiŭ; că Ludovic a dat adjutor luĭ Paolo să se scape de echipagiŭ, şi că pe ŭrmă junele nostru s'a dus la Neapole ca să ia pe Vandramin şi să 'l aducă în Algeria...

Ceĭ duoĭ junĭ se preumblaŭ într'uă diminéţă de a lungul cheurilor.

Paolo trist.

Ludovic iritat.

Un orb veni la dânşi.

Dete uă epistolă juneluĭ corsar.

Ea continea două cuvinte:

„Preparăte dea călători.

„Veĭ lua şi pe amicul tĕŭ Ludovic cu tine.

„Iacob."

Paolo începu să tremure de bucurie.

In fond, inima'ĭ era sfâşiétă de amor; era coprins de uă pasiune nebună pentru Noemi; ţinea la dânsa maĭ mult de cât la un tesaur, la viuetia eternă, la tot..

Spera să o obţină de la Iacob.

— Auḑişĭ? ḑise ellŭ ḑâmbind.

„Tu facĭ glume asupra aventurilor stranii ce mi saŭ întâmplat; citeşte şi, crede.“

Ludovic citi.

Innapoiă epistola râḑând.

— Frumósă glumă 'ĭ ḑise ellŭ.

»Ce probéḑă epistola acésta?

„Nimic.

„Eŭ cred in hebreŭ.

„Déră refuḑ de a crede in misterele selle. Viuetia eternă... sĕrmane Paolo!..“

Arabul ascepta.

— Ce maĭ voeştĭ? întrébă corsarul.

— Să te conducă unde eştĭ aşteptat.

— Unde?

— La uă femee.

— Se numeşte?

— Nu'ţĭ pot spune.

Paolo gândi că era vorba de Noemi; strânse repede mâna amiculuĭ sĕŭ şi voi să plece.

— Un cuvânt, ḑise Ludovic.

— Vorbeşte iute.

— Păḑeşte-te!

— De ce!

— Scumpul meŭ, acest hebreŭ are aerul intrigant care are asupră'ţĭ scopurĭ periculóse.

„Opinia mea este că 'ţĭ a dat de aĭ beut ceva, — opium saŭ hacis.

„Tu aĭ visat...

„Acel blestemat voeşte să facă din tine un instroment, şi să'ţĭ jóce vre uă festă.

— Să posed pre fie-sa, şi nu 'mĭ pasă de rest, strigă junele.

Şi urmă pe arab.

— Nebunul! murmură Ludovic.

Arabul duse pre corsar prin stradele sucite alle Algeruluĭ de sus, la căscióră de aparenţă destul de urâtă, la uşia căria bătu.

Uă femee deschise.

Era uă bătrână arabă.

— Intră, ḑise ea.

Când junele se supuse, ea închise uşa repede,

Déră pentru că Algerul era un oraş plin de curse şi de pericule, Paolo puse mâna la pumnalul sĕŭ, vĕdânduse într'uă obscuritate profundă.

Bătrâna dispăruse.

— Nu te teme de nimic, ḑise uă voce.

Paolo tresări.

Ellŭ cunoştea acéstă voce.

Cunoscu că era a Noemieĭ.

De şi tóte ferestrile ereaŭ bine inshise; de şi nu pătrundea nicĭ uă raḑă de lumină în cameră, Paolo ḑări o formă şi se duse la dânsa; îmbrăţişă cu ambele braţe un corp de femee îmbrăcată cu uă rochie de mătase, şi simţi două buḑe lipinduse de alle selle.

Straniu era amorul acestor două fiinţe, fatală era tandreţa lor! Eĭ se vĕḑuseră uă dată...

Şi iată că sufletele lor se doreaŭ, carnea lor se cutremura sub suflarea dorinţeĭ, pepturile lor palpitaseră împreună sub presiunile animeĭ setósă de plăcere.

Ellŭ o ţinu mult timp strânsă, îmbătânduse d'a o simţi tremurând sub strângerea sa.

Se cutremura la contactul acestor haine lìpite de corp, profumate de mirosurĭ voluptóse, calde de reflectul magnetic allŭ acesteĭ frumóse amante.

Şi ea îllŭ ţinea îmbrăţişat.

Şi ea gâfâşia sub sărutările luĭ.

Remaseră mult timp ast-fel, unul altuia, ne maĭ gândinduse la nimic; eraŭ perduţĭ, nimiciţĭ.

Eşiră în fine din acest lung extas.

Beţia te face de uiţĭ tot.

Delirul uă dată trecut, cine-va 'şĭ aduce aminte.

Paolo, cellŭ din tâiŭ îşĭ aminti ordinul de oprire al hebreuluĭ; şi se nelinişti.

— Noemi, ḑise ellŭ, 'ţĭ aĭ luat bine măsurĭ când 'mĭ aĭ dat acéstă întâlnire?

— Nu va afla părintele tĕŭ nimic?

Ea începu să plângă.

— Nu mĕ iubescĭ! ïĭ ḑise ea.

— Ce ḑicĭ?

— Te temĭ de a te certa cu părintele meŭ; preferĭ promisiunile selle posesiuneĭ melle.

— Nu!

»De uă miă de orĭ nu!

»Mă temeam numaĭ d'a te perde descoperind relaţiunile nóstre.

— Linişteşte-te.

„Ellŭ 'mĭ a permis de a te iubi.

— Spuĭ adevĕrul?

— Aşĭ fi cuteḑat alt-fel să braveḑ ordinul sĕŭ?

Ellŭ este un om teribil; mar sdrobi ca pe un fir de pae; déră m'a autorisat să mĕ daŭ ţie dacă voĭ voi.

— Permite să ne însoţim?

— Nu.

— Déră atuncĭ.....

— Va suferi să fiŭ metresa iar nu soţia ta; ast-fel îĭ este voinţa.

„Dupĕ uă cértă pe care nu 'ţĭ o pot spune, scumpul meŭ angel, 'mĭ a spus intr'uă séră:

„Şi acum, iubeşte-l dacă voeştĭ.“

Accentul Noemieĭ scadenţat era straniu pronunţând aceste cuvinte.

— Ce aĭ, o întrevă Paolo.

— Nimic.

„Fericirea că te simt lângă mine.“

Paolo era surprins de scena acésta.

— Cum, a putut ellŭ inchide ohiĭ asupra însoţireĭ nóstre, întrebă ellŭ.

— O! nu sciŭ nicĭ eŭ!

„Este un om extra-ordinar.

„Pentru dânsul, legile, moralitatea, cuviinţa, nicĭ că există amicul meŭ.

Este d'asupra religiuneĭ, a luĭ Dumnedeŭ şi a demonuluĭ; nu se opreşte de nicĭ uă consideraţiune.

„Ellŭ 'mĭ a permis de a iubi nainte de a venitu.

„Pentru tine m'a oprit, fără ca să pot pătrunde acest motiv secret.

„Avea vre un plan.

„Déră ce 'mĭ pasă!

„Tu escĭ aci...

„Te iubesc...

„Să nu ne maĭ gândim la aceste mistere.“